

Greece 4. Desdvises du-Dezert. Macédoine ancienne. I. Γεωργιάδου, Θεσσαλία χλπ.

7) Καλλίστην διατριβήν περὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Μετεώρων ἑδησούσευσεν ὁ Heuzey ἐν τῇ Revue Archéologique τοῦ ἔτους 1864. Παραβ. καὶ "Ἐ σ περ τόμ. Α', 308.

8) "Ιδε ἐπιγραφὴν ὅπ' ἀριθ. 4.

"Ἐν Δράμῃ, μηνὶ Ιουνίῳ 1892.

ΝΙΚΟΛ. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἵδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ο φαέθων ἔβαινεν ὡς βέλος ἀνὰ μέσον τῆς ἔξοχῆς, ἥτις ἦν χρυσῆ ἔνεκα τῆς φθινοπωρινῆς ἐποχῆς. Ἡ Υθελίνη, μεθυσκομένη ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς αὔρας τῆς ἐλευθερίας, τῆς κόμης αὐτῆς περιπταμένης περὶ τὸ πρόσωπον, ὑπὸ τὸν ἐλαφρὸν φιέσθιν πιλον, ἐγεύετο τῆς θείας εὐχαριστίσεως πρώτης ἀποστασίας καὶ δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἄλλ' ἢ τὴν ἔκπληξιν τῆς προμήτορος κυρίας Βρίς ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπεν ἐνώπιον αὐτῆς. Ἐπαρουσιάσθη ὅμως ὁ Ἐδμόνδος φέρων τὸ ὅπλον ἐπὶ τοῦ ὕψους καὶ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον κενὸν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κεκοπιακότος καὶ δι' αὐτὸν ἔχοντος κρημανένην ἔξι τὴν γλῶσσαν κυνὸς αὐτοῦ.

Ο Ζαφρέ ἔσταθη ἀμέσως.

— Περιδικάζεις; ἡρώτησεν ὁ νέος καὶ ἔνευ προομίου, καθόσον ἔξεπλήγη βλέπων τὴν Υθελίνην μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ἀτημέλητον ἔχουσαν τὴν κόμησιν καὶ καθημένην ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἀμάξης.

— "Οχι, δραπετεύω! ἀπήντησεν ἡ νεῖνις ἐν θριάμβῳ. "Ελα, ἀνέβα καὶ σύ, πάμε εἰς Πινόν.

— Καὶ ἡ γιαγιά; ἡρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος ἐννεός.

— Εἶναι θυμωμένη, ἀπήντησεν ἡ Υθελίνη. "Ελα λοιπόν, ἀνέβα ἐδῶ πίσω! Καὶ τὸν σκῦλο τί θὰ τὸν κάμης; μήπως θὰ τὸν ἀφήσῃς μέσ' τὸν δρόμον;

Ο Ἐδμόνδος ἀνέβη εἰς τὴν ἀμάξην, ἐδράξατο τοῦ κυνὸς ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ αὐχένος, ὃ ὅποιος κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἀρκετὸν χώρον ὥστε νὰ κατακλιθῇ, καὶ οἱ ἱπποι ἀνεγάρησαν καλπάζοντες ταχέως.

— Τί τρέχει; ἡρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

Η Υθελίνη ἡθέλησε νὰ τῷ ἔξηγήσῃ τὰ συμβάντα εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὥστε νὰ μὴ ἐννοηθῇ ὑπὸ τοῦ Ζαφρέ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον δὲν ἡδύνατο νὰ ἔχακολουθήσῃ τὴν ιστορίαν αὐτῆς.

— "Ελα, 'πέ μου ταχαλλικά! εἶπε ὁ Ἐδμόνδος. Ο Ζαφρέ ξεύρει πολλὰ καὶ ποτὲ δὲν εἶπε τίποτε εἰς κανένα, εἶναι φίλος μου.

Η Υθελίνη ἐδιηγήθη τότε τὰ συμβάντα, παρασχοῦσα ἔγκρισις ὅλως συνήθεις, τοῦθ' ὅπερ κατέστησε τὸν Ἐδμόνδον σκεπτικόν.

— "Ο κ. δέ Βαρκούρ; ἡρώτησεν αἴρνης ὁ Ζαφρέ, ἔνας ξανθός, ὃ ὅποιος, μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν φρέσιν, ἔχει ἔνα δέρμα τὸν γουρουνάκι τοῦ βιζένει ἀκόμη; ἐννοῶ τώρα διατί ἡ δεσποινής δὲν τὸν θέλει!

Ο ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔγέλασαν μέχρι δυσκόλων, γελῶντες ὅμως νευρικῶς καὶ κεκομένως, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἡλικίαν ἐκείνην. Τοιουτοτρόπως εἰσῆλθον εἰς Πινόν.

Η Οδίλη καὶ ἡ Βρίς εἶχον ἴδει τὸν φαέθοντα ἐκ τοῦ παρα-

γύρου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοήσωσι τίνες οἱ ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς ζένοι, ἐπομένως κατῆλθον εἰς τὸ προαύλιον ὅπως τοὺς ὑποδεχθῶσι, μεγάλην δ' ἡσθάνθησαν ἔκπληξιν ὅταν εἶδον κατερχομένους τῆς ἀμάξης τὴν Υθελίνην, τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὸν κανα, ἐνῷ ὁ ἀτέρχος Ζαφρέ, ἀφοῦ ἀφήρετε τὸν πιλον αὐτοῦ, ὀδήγηει τὴν ἀμάξην εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ὡθῶν τὴν Υθελίνην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Οδίλης, σᾶς φέρω τὴν κόρην σας τὴν ὄποιαν εὔρον εἰς τοὺς δρόμους, καὶ σεῖς, γιαγιά, φιλήσατε την γρήγορα καὶ ἐλάτε μαζῆ μου.

Ἐσυρε τότε τὴν κ. Βρίς, ἐνῷ ἡ Οδίλη ἐλέχμανεν ὑσχώς τὴν Υθελίνην ἐκ τῆς ὄσφυος ὅπως τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον της.

— "Ελα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν ἡ θευτέρα μήτηρ, ἐκεῖ θὰ εἰμεθα ὑσχοι νὰ συνομιλήσωμεν.

XX.

— "Ἐν τῷ σοφαρῷ καὶ εὐγενεῖ ἐκείνῳ ἀσύλῳ, ἐνθα τὰ πάντα ἐμαρτύρουν βίον ἐν καλοῖς ἔργοις καταδαπανώμενον. Ἡ Υθελίνη ἡσθάνθη ὅτι ἡ καρδία αὐτῆς ἀπηλάσσετο τοῦ πιέζοντος αὐτὴν βάρους. Ἐπὶ τῆς ἑστίας, ἐπὶ τῶν τοίχων, πανταχοῦ, ὑπῆρχον φωτογραφίαι αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ ὠραία εἰκὼν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἡ ὅποια προσείλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἀμα τῇ εἰσόδῳ. Βιβλία, χειροτεχνήματα, μέγα βιβλίον κεκλεισμένον ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ ἀλλα τινὰ ἀντικείμενα, ἐμαρτύρουν τὴν τάχιν τῆς οἰκοδεσποινῆς... Ἡτο κοιτῶν ἀναπαύων τὴν ὅρασιν καὶ τὸν νοῦν, ἔξι ἐκείνων ἐν οἷς αἰσθάνεται τις ὅτι θὰ ἡτο εύτυχής ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. Ο θάνατος, ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνη κλίνη, ἐν τῷ μέσω ὅλων ἐκείνων τῶν μαρτύρων ἐντίμου καὶ ἐργατικοῦ βίου, δὲν ἡδύνατο νὰ εἴναι ἀλλ' ἡ ἡρεμος καὶ ἐμπνέων σεβασμόν.

Η Υθελίνη, συγκεκινημένη, ἀφοῦ ἐπεσκόπησε τὰ πάντα, ἐστρεψε τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὴν Οδίλην καὶ ἐν τοῖς ὄφθαλμοῖς αὐτῆς διείδε τρυφερότητα βαθείαν καὶ σοφαράν.

— Σὲ ἐστενοχώρησαν, κόρη μου, εἶπεν ἡ γλυκεῖα αὐτῆς φωνή, καὶ ἡλθεις νὰ ζητήσῃς τὸν πατέρα σου! Θὰ είναι ἐδῶ τὸ βράδυ, ἐκαὶ ὅμως εἰμπορῶ νὰ σὲ παρηγορήσω, κόρη μου...

— "Α! ἀνέκραζεν ἡ Υθελίνη, ἡτηθείσα. Καὶ ρίπτουσα τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τῆς Οδίλης, ἔξηκολούθησεν: 'Ο Ἐδμόνδος εἶχε δίκαιον νὰ λέγῃ ὅτι εἰσθε πολὺ καλή!'

Καθήμεναι ἀμφότεραι ἀπέναντι ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρου, ἔξι ἐκείνων τὰ ὅποια φαίνονται κατεσκευασμένα διὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις, συνδιελέχαντο ἐπὶ μακρόν. Η Υθελίνη ἐδιηγήθη τὰ διατρέχαντα καὶ ἡ Οδίλη, χωρὶς νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὸν τρόπον δι' οὗ ἀντέστη, ἐθεβαίωσεν αὐτῇ ὅτι ἡ ζωηρότης τῆς ἀντιστάσεως τῆς Υθελίνης δὲν ἡτο ὅλως φυσική. Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ νεῖνις δὲν προετίθει τι, εἶπε:

— Δὲν μοι τὰ εἰπεις ὅλα, κόρη μου. Πώς ὄνομάζεται καὶ ποιός εἶναι ἐκείνος ὃ ὅποιος σὲ κάμνει νὰ εύρισκης τὸν κ. Βαρκούρ τόσον ἀνοστον;

Τὸ μειδίαρια αὐτῆς ἡτο τόσον τρυφερόν καὶ τόσον ἐνθαρρυντικόν, ὡστε ἡ Υθελίνη δὲν ἡδύνηθη δὲν ἀντιστῆ.

— Μαντεύετε λοιπὸν τὰ πάντα; εἶπεν ἡ Υθελίνη. Εκείνος τὸν ὅποιον ἀγαπῶ είναι πτωχός, πεπαιδευμένος καὶ καλός... Δέν ἡξεύρω ὅμως ἔαν μὲ ἀγαπᾶ...

Καὶ ἡ καρδία της συνεστρίγγετο ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡτο δυνατὸν νὰ μη ἀγαπᾶται. Ήσθάνετο ἐν ἑκατηνή τὴν ἀνάγκην μεγάλων καὶ πολλῶν περιποιήσεων καὶ θωπειῶν. Ο τρόμος, δὲν ἡσθάνετο ἐπὶ τῇ πιθανῇ δυσαρεσκείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καθίστα αὐτὴν μᾶλλον μειλίχιον καὶ συνεσταλμένην. Ερριψεν ἐπὶ τῆς Οδίλης βλέμμα

παιδός, διστις συνελήφθη πρόττων κακόν τι, καὶ ἀμέσως ἡγέποντεν αὐτὴν μετ' ἔκτάκτου τρυφερότητος.

— Μηρμᾶ! εἶπε, παρακαλέσατε τὸν παππάκη νὰ μὴ μὲ ἐπιπλήξῃ, διότι θέλω καὶ ἔχω μεγάλην ἀνέγκην νὰ μὲ ἀγαποῦν!

Καὶ ἤρξατο κλαίουσα, ἀλλὰ κλαίουσα εὐχαρίστως, διότι τὰ χεῖλη τῆς Ὀδίλης, ὡς ἀληθοῦς μητρός, ἀσπαζόμενα τὰς παρειὰς αὐτῆς, ἐσπόγγιζον συνάμα μάτζ, οὕτω δὲ ἐνόπετε τὴν ἡδύτητα τῶν θωπειῶν, ἦν ἡγήνει μέχρι τῆς στιγμῆς ἑκείνης, διότι ἡ προμήτωρ αὐτῆς, μολονότε τὴν ἡγέπα εἰλικρινῶς, δὲν τὴν ἔθωπευσε ποτέ.

Μετ' ὄλιγον εἰσῆλθεν ὁ Ἐδμόνδος μετὰ τῆς κ. Βρίς, ἥτις εἶχε μάθει ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὰ τῆς πρωίας συμβόλια. "Άνευ τοῦ ἐλχύστου ὑπεινιγμοῦ περὶ τοῦ μυστικοῦ τῆς Τσελίνης, ἤρξαντο νὰ συτέκπωνται περὶ τῆς τηρητέας διαχωρῆς. Ἡ προμήτωρ συνεμερίζετο τὰ αἰσθήματα τῆς Τσελίνης, διότι τὸ μῆσος ὅπερ ἔτρεφε πρὸς τὴν κ. Ρουθερεκί παρεῖχεν ἀφοροῦν εἰς τὸ νὰ εὐχαριστῆται ἐπὶ τῇ δύσηγερε αὐτῆς θέσει, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου, ὡς προμήτωρ καὶ αὐτη, δὲν ἔθεωρει ἀξιέπεκτον τὴν συμπεριφορὰν τῆς ἡγήνης. "Ενεκκ τούτου προσηνέγκη λίχνη ἐπιφυλακτικῶς πρὸς αὐτήν, τὴν παρατηρεῖ ὄλιγον, ἐκ φόβου μὴ γελάσῃ, ἐνῷ ἡ Τσελίνη ἐδιηγεῖτο τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς κωμῳδίας. Οσάκις λαιπόνη ἡ Τσελίνη ἐστρέφετο πρὸς αὐτὴν προσελαμβάνεν ὑφος σοβαρόν.

— Τέλος πάντων, εἶπεν, ἀφοῦ τὰ πάντα διελευκάνθησαν καὶ ἔζητηθή ἡ γνώμη αὐτῆς, ἐκείνο τὸ ὄποιον βλέπει ἐγὼ καθηρά εἰς αὐτήν τὴν ὑπόθεσιν, εἶναι ὅτι ἡ Τσελίνη παρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς Ρουθερεκί καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

— "Ω! γιαχιά! σχι τούς καὶ νὰ νυμφευθῶ ἐκείνον! . . .

— Βεβαίως σχι, ἀλλ' ὅπωσδήποτε νὰ ζητήσῃς συγγνώμην, εἶπεν ἡ κ. Βρίς, μόλις κατωρθοῦσα νὰ συγκρατήσῃ τὴν σοβαρότητα αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃς μόνη θά σε συνοδεύσω ἐγώ.

— Η Ὁδίλη παρετήρησε τὴν πενθερὰν αὐτῆς μετὰ τίνος ἐκπλήξεως, καθόστον ἡ πρότασις ἡτο ὅλως ἀντίφατική πρὸς τὸν ὑπερήφρον τῆς γραίας χρηστήρος. "Ιχνος κακεντρεγείας, τὸ ὄποιον παρετήρησεν εἰς τὰ ὄμικτα τῆς κ. Βρίς, ἀπεκάλυψεν αὐτὴ τὸ μυστήριον.

— Σχες παρκεκλῶ μόνον, εἶπεν ἡ Ὁδίλη, μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατήσῃ μειδίαμα, μὴ πέρνετε τὸν Ζεφέρε ως ἀμαξηλάτην.

— Η προμήτωρ ἀπήντησεν αὐτὴ διὰ βλέμματος τόσον ἀστραπηόδους καὶ λάμποντος ἐκ πνευματώδους σκώμματος, ὡστε ἡ Ὁδίλη ἐταράχθη. Οὐχ νεκρότης πνεύματος καὶ καρδίας ἔζη ἔτι ὑπὸ τὰς λευκάς ἐκείνας τρίχας, ἐν τῇ πλάκει πάθους ἐκείνη ψυχῆ! "Ητο νεωτέρα τοῦ μίον αὐτῆς, διστις ἡν καταβεβλημένος καὶ προώρως ἐξητλημένος ὑπὸ τῶν οἰκογενειακῶν σκηνῶν, ἀπηλπισμένος δὲ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ πατρικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα. Ἡ ἴδεικ ὅτι τέλος πάντων ἡ Τσελίνη θ' ἀπεδίδετο εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς, ἀνεζωπύρησε τὴν καρδίαν τῆς Ὁδίλης. "Απητείτο δύμας μεγάλη φρόνησις ἔχει δὲν ἡθελον νὰ χάσωσι τὰ πάντα διὰ μιᾶς! Ὁποίας δὲ φροντὶς καὶ ὄπόστα θά ἔθλεπε δάκρυα ἐάν ὁ νεαρός ἀνήρ, διστις ἡρεσεν εἰς τὴν νεύνιδα, δὲν ἡτο ἀξίος τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς; Τὸ καθήκον αὐτῶν ώς γονέων δὲν θά συνεκρούετο αὐθίς πρὸς τὸ μίον φίλτρον; "Ἐχει δὲ τοιουτορόπως ἀπεσπάζο πάλιν ἀπ' αὐτῶν ἡ νεαρά ἐκείνη καρδία, δὲν ὑπῆρχε φόβος μὴ γείνη τούτο διὰ παντός;

— Καρημού, εἶπεν ἡ κ. Βρίς, διεκόπτουσα τὸ νῆμα τῶν θλιβερῶν τούτων σκέψεων, σχες ἀφίνω τὴν φροντίδα νὰ διαιλήσητε εἰς τὸν μίον μου περὶ δλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, διότι σεις ἀντιπροσωπεύετε τὴν διπλωματίαν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐγὼ θά τὰ χαλνοῦσα δλα . . .

— Οι δύω ἀδελφοί εξῆλθον ἐν τῷ μεταξύ, τάτε δὲ προσέθηκε μετά λεπτότητος:

— "Εγὼ πέρων ἐπάνω μου τὴν κ. Ρουθερεκί

"Η ἡμέρα, ὁδηγοῦμέν ἐνη ὑπὸ εύγενοῦς ἀμαξηλάτου, ἀπήγαγε μετ' ὄλιγον τὴν προμήτορα μετὰ τῶν δύω ἡγήνων. "Ἡ Τσελίνη εἶχε ταχτοποιήσει τὴν κόρμασιν αὐτῆς, ἡ Ὁδίλη εἶχε δώσει αὐτῇ ζεῦγος χειροκτίων, ἐπομένως εἶχε καλὸν ἐξωτερικὸν. Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε καθαρίσει τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ στολὴν, εἶχε δὲ δύρος σοβαρώτατον καὶ ἡτο λίαν λυπημένος. "Ἔπο τοὺς πόδας τοῦ ἀμαξηλάτου ἡτο ὁ κύων καὶ τὸ πυροβόλον.

— Εν τῇ ἀκάρη ἐπὶ τίνας στιγμὰς ἐσίγησαν, ἐν τέλει ὅμως ἡ κ. Βρίς, μὴ δύναμέν πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν νεύνιδα εἶπε:

— Τί ἀπήντησεν ἡ γιαγιάσου, ὅταν τῇ εἶπες ὅτι ἐπήγανες εἰς Πινόν;

— Τίποτε, γιαχιά! εἶπεν ἡ Τσελίνη ὅλως ἐξεστηκία.

Μειδιαμα πονηρίας ἐφάνη ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς κ. Βρίς, ἀμέσως δύμως κατέστειλεν αὐτό.

— Νά σε εἰπῶ, κόρη μου, ἔκαμες πολὺ ἀσχημά. Τούλαχεστον ήτοίμασες τί θά τῇ εἰπῆς;

— Η Τσελίνη δέν εἶχε προετοιμάσει τίποτε. "Ἡ κ. Βρίς, ἀνέπτυξε τότε αὐτῇ λεπτομερῶς τὰ σφύλατά της καὶ τῇ ἀπηλύθυνε πολλάς συμβουλάς, τὰς δύοις ἐκείνης ήσουσε μετὰ τῆς ἐπιθυμητῆς καταγένεως, ἐνῷ ἡ ἀμάξα, συρρομένη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ δύω μεγαλοσώματων ἵππων, ἐκινείτο ἡδέως ἐπὶ τῶν ἐλαστικῶν αὐτῆς ἐλατηρίων. "Ἡ ἐπιστροφὴ ἐκείνη δέν θμοίαζε ποσῶς πρὸς τὴν φυγὴν τῆς πρωίας, ἡ δὲ Τσελίνη δέν ἡδυνήθη νὰ μὴ χαρακτηρίσῃ αὐτὴν ἡτον εὐχάριστον.

— Καὶ σύ, "Ἐδμόνδε, τί θά εἰπῆς; ήρωτησεν ἡ κ. Βρίς, ὅταν ἔφθασαν σχεδόν. Δέν θά δύολόγει, ἀντεὶ οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι ἐνδομύχως ηγχαρίστειτο καὶ ἔχαιρεν ὑπερβαλόντως.

— Θά εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, γιαχιά, ὅτι ἀπήντησα τὴν ἀπελφήν μου καθ' ὅδον καὶ ἔκρινα εὐλογον νὰ τὴν συνοδεύσω, διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, τούλαχεστον. Πιστεύω ὅτι ἡ γιαχιά Ρουθερεκί θά τὰ καταλάβῃ.

— "Ω! ἐψιθύρισεν ἡ κ. Βρίς ἀνημέσον τῶν ὁδόντων τῆς, ἀφοῦ κάμνεις ἔκκλησιν εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου, θά σωθῆς!

— Η ύποδοχὴ τῆς κ. Ρουθερεκί ὑπῆρξε ψυχροτάτη. Μαλονότι ἐνδομύχως ἔχαιρε βλέπουσα τὴν κ. Βρίς προσβαίνουσαν εἰς διάθηκα, ὅπερ ὡμοίαζε πρὸς αἴτησιν συγγνώμης, εἶχεν ὅμως προσβληθῆ καρίως καὶ ἡτο γυνὴ ἡ ὄποια δέν ἐλησμόνει. "Ἡ Τσελίνη, ὄλιγον ἐνθέρρυνομένη, ἐξέφρασε τὴν θλίψιν της ἐν ὄλιγαις λέξεσιν, αἱ ὄποιας ἐφαίνοντο βεβιασμέναι. Μεθ' ὅλον τούτο ἡ προμήτωρ αὐτῆς εἶπεν ἐν γαλήνῃ:

— Καλά, σοὶ συγχωρῶ.

— Ο Ἐδμόνδος ἐγένετο δεκτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ μετ' ὄλιγον οἱ δύω ἀδελφοὶ ἀπῆλθον ὅπως καταλίπωσιν εἰς τὰς δύω γραίας τὸν κατίρδιον νὰ ἐξηγηθῶσιν ἀμοιβαίως.

Τί εἶπον πρὸς ἀλλήλας κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ταύτην συνέντευξιν; "Εκρατήθη μυστικόν, διότι οὐδετέρα τούτων εἶπε τι. Πιθανὸν ἡ κ. Βρίς νὰ ἐπεκαλέσθη τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρώτης συζύγου τοῦ Ριχάρδου, τὴν ὄποιαν ἐνυπερθύνθη ἀνεύ έρωτος, ἐνεκαλόγων οἰκογενειακῶν καὶ ἀλλων, οὐχί δύμως καὶ δι' ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν συζύγων, ἡ ὄποια εἶναι ἡ βίστις τῶν εύτυχῶν συνοικεσίων. "Ἐν τῷ θριάμβῳ αὐτῆς ἐγένετο πιθανῶς ὄλιγον σαρκαστική, διότι ἡ κ. Ρουθερεκί, κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἡτο καταπόρφυρος, ὡς πρόσωπον τὸ ὄποιον διαιλήστηκε λίαν ζωηρῶς ὅπωσδήποτε, αἱ δύω προμήτορες ἀπεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων, ἀν μὴ τρόπον ἐγκάρδιον, τούλαχεστον ὅμως εὐχρεστον.

(Ακολουθεῖ).

Ο. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.